

Книгата на Даниил — двадесет и едно

По мярка

Jeff Pippenger

2023-12-16

Разглеждаме двадесет и седма глава на Исая, защото тя установява контекста за следващите глави на Исая. Тези следващи глави определят късния дъжд като правилната библейска методология. Тази методология, когато бъде разпозната и приложена, разкрива пророческата вест, която, ако бъде приета, поражда съответно преживяване.

На 11 септември 2001 г. песента, която трябва да бъде изпита на предишния Божи заветен народ, който е народът на адвентистите от седмия ден, е, че те биват отминавани като Божий народ, защото не са принесли плодовете, които Бог беше предназначил Неговото лозе да произведе. Песента трябваше да бъде основана върху заветното отношение, представено чрез лозето, което Бог беше насадил, а също и чрез тяхното отхвърляне на камъка за препъване през 1863 г. Те бяха станали Лаодикия през 1856 г., и в продължение на седем години, или „седем времена“, или две хиляди петстотин и двадесет дни, Бог търсеше вход, но те затвориха вратата пред Него през 1863 г.

От 11 септември 2001 г. те биват връзвани на снопове в подготовка за това да бъдат напълно изплюти от Неговата уста при неделния закон. Вестта, която трябва да бъде възпявана към адвентизма от 11 септември 2001 г. насам, е Лаодикийската вест, която е вестта за лозето и съдържа камъка на препъване, който строшава всеки, който отказва да „види“ и да „вкуси“ скъпоценния камък. Обещанието към лаодикийците в пасажа от Исая е, че всеки адвентист, който избере да приеме това последно предупреждение, все още има време да „се хване за“ Христовата „сила, та“ да „склучи мир с“ Христос, защото Христос все още е готов „да склучи мир с“ него. Но при вика в полунощ, тъкмо преди скоро идващия неделен закон, тази възможност завинаги приключва.

Във времевия период, който започна на 11 септември 2001 г., Бог обеща да направи онези, които „някога не бяха народ“, „корен от суха земя“, да „пуснат корен“, „да разцъфтят и да напъпят, и да изпълнят лицето на света с плод“. Това, което прави така, че коренът на Йесей да разцъфне и да напъпи, е късният дъжд; защото коренът, който трябва да разцъфне и да напъпи, е пророчески предназначен да бъде знамето, което се издига, а знамето е коренът на Йесей.

И в онзи ден ще има Иесеев корен, който ще стои като знаме на народите; към него ще се обърнат езичниците; и покоят Му ще бъде славен. Исая 11:10.

Късният дъжд причини коренът на Есей да разцъфне и да пусне пъпки, започвайки от 11 септември 2001 година, и при скорошния неделен закон коренът ще изпълни цялата земя с плод. Неделният закон в двадесет и седма глава на Исая е прогресивната история, която е представена също и в глави първа до трета в книгата на Даниил. Късният дъжд започна да

ръси, когато народите се разгневиха на 11 септември 2001 година с освобождаването, а след това и незабавното възпиране на исляма от третото горко.

„Началото на онова време на скръб“, споменато тук, не се отнася за времето, когато язвите ще започнат да се изливат, а за кратък период непосредствено преди да бъдат излети, докато Христос е в светилището. В онова време, докато делото на спасението приключва, скръб ще идва върху земята, и народите ще се разгневят, но ще бъдат възпирани, така че да не попречат на делото на третия ангел. В онова време ще дойде „късният дъжд“, или освежаването от присъствието на Господа, за да даде сила на високия вик на третия ангел и да приготви светиите да устоят в периода, когато ще бъдат излети седемте последни язви.“ Ранни писания, 85.

В този пасаж Сестра Уайт пояснява, че има кратък период, през който спасението все още е достъпно. „Времето на скръб“, към което тя се отнася, е различно от великото време на скръб, което започва, когато благодатното време окончателно се затвори. В адвентизма то с право се нарича „малкото време на скръб“ във връзка с великото време на скръб, което започва, когато Михаил се изправи. „Малкото време на скръб“ представлява периода, когато националната разруха започва с предстоящия неделен закон, и продължава, докато благодатното време се затвори.

В историята от 11 септември 2001 г. до неделния закон окончателното почистване и съд на адвентизма е илюстрирано като протичащо по време на „поръсването“ на късният дъжд. Това е периодът, в който късният дъжд, който е също и „освежаването“, започва като „поръсване“, но напредва до пълното изливане при неделния закон. В този период, който започва, когато ислямът на третото горко разгневява народите, късният дъжд започва да пада и някои разпознават късния дъжд и го приемат, а други не разпознават късния дъжд. Някои разпознават, че нещо се случва, но не разбират какво е то и се настройват срещу него.

„Мнозина до голяма степен не са успели да приемат ранния дъжд. Те не са получили всички онези благословения, които Бог така е осигурил за тях. Очакват недостигът да бъде попълнен от късния дъжд. Когато бъде дарувано най-богатото изобилие на благодат, възнамеряват да отворят сърцата си, за да го приемат. Те правят ужасна грешка. Делото, което Бог е започнал в човешкото сърце, като е дал Своята светлина и познание, трябва непрестанно да напредва. Всеки човек трябва да осъзнае собствената си нужда. Сърцето трябва да бъде изпразнено от всяко осквернение и очистено за обитаването на Духа. Чрез изповядване и оставяне на греха, чрез усърдна молитва и посвещение на самите себе си на Бога ранните ученици се приготвиха за изливането на Светия Дух в деня на Петдесетница. Същото дело, само че в по-голяма степен, трябва да бъде извършено сега. Тогава човешкият деятел трябваше само да поиска благословието и да чака Господ да усъвършенства делото, което го засягаше. Бог е, Който започна делото, и Той ще завърши Своето дело, като направи човека съвършен в Исус Христос. Но не бива да има никакво пренебрегване на благодатта, представена чрез ранния дъжд. Само онези, които живеят според светлината, която имат, ще получат по-голяма светлина. Ако не напредваме всекидневно в проявяването на действителните християнски добродетели, няма да разпознаем проявленията на Светия Дух в късния

дъжд. Той може да се излива върху сърца навсякъде около нас, но ние няма да го различим или да го приемем.“ Свидетелства към проповедниците, 506, 507.

Късният дъжд сега вали и има такива, които го разпознават и затова го приемат, и има такива, които не го разпознават и затова не го приемат. Късният дъжд трябва да бъде разпознат, за да бъде приет. Късният дъжд не е просто само едно преживяване; той е преживяване, породено от една вест, но вестта може да бъде приета само когато се използва правилната методология за утвърждаването ѝ. Без да се разпознае методологията, която утвърждава вестта на късния дъжд, е почти невъзможно да се разберат пророческите поуки, представени в издигането и падането на царствата, изложени в книгите на Даниил и Откровение.

Знамето, което се издига към света, е определено от Исая като „коренът на Иесей“, а в двадесет и седма глава онези, които „произлизат от Яков“, „пускат корен“. Онези, които са „коренът на Иесей“, са определени там и като „Израил“, и те са онези, които най-напред разцъфтяват и напъпват, а след това изпълват света с плод. Законите на природата не противоречат на законите на пророчеството, защото и природата, и пророчеството са дело на един и същ Законодател. Преди едно растение да даде плод, то най-напред трябва да излезе от състоянието на покой, което се проявява чрез пъпките, а след това чрез цветовете. Духовният Израил, който е „коренът на Иесей“, приема постепенно изливане на дъжд. То започва с „поръсване“ и се усилюва до пълно изливане, когато светът се изпълни с плода, представен от знамето.

В двадесет и седма глава на Исая началната точка на поръсването на дъжда е представена като настъпваща, когато пъпките „разцъфват“. Когато за пръв път „разцъфват“, дъждът е посочен като изливан „с мярка“. „С мярка, когато разцъфва.“ На 11 септември 2001 г. поръсването на късния дъжд започна да се излива „с мярка“, защото по онова време житото и плевелите, или мъдрите и неразумните, все още бяха смесени заедно.

„Великото изливане на Божия Дух, което осветява цялата земя с Неговата слава, няма да дойде, докато не имаме просветен народ, който от опит знае какво означава да бъдем съработници с Бога. Когато имаме пълно, всеотдайно посвещение на служенето на Христос, Бог ще признае този факт чрез изливане на Своя Дух без мярка; но това няма да стане, докато най-голямата част от църквата не са съработници с Бога. Бог не може да излее Своя Дух, когато себелюбието и угаждането на себе си са така явно проявени; когато господства дух, който, ако бъде изразен с думи, би изказал онзи отговор на Каин: „Пазач ли съм аз на брата си?“ Ако истината за това време, ако знаменията, които се съгъстват отвсякъде и свидетелстват, че краят на всичко е близо, не са достатъчни да събудят дремещата енергия на онези, които изповядват, че познават истината, тогава мрак, съразмерен на светлината, която е светела, ще постигне тези души. Няма дори привидност на извинение за тяхното безразличие, което те ще могат да представят пред Бога във великия ден на окончателната равностетка. Няма да има никакво основание, което да предложат, защо не са живели, ходили и работили в светлината на свещената истина на Божието слово и така чрез своето поведение, своето съчувствие и своята

ревност да разкрият пред един помрачен от греха свят, че силата и действителността на евангелието не могат да бъдат опровергани.“ Review and Herald, July 21, 1896.

Двадесет и седмата глава на Исаия посочва историята на началото на изливането на късния дъжд, когато коренът изниква от суха земя, и след това през цялото време, докато земята се изпълни с плод. Главата посочва, че „с мярка, когато избуява, Ти ще се съдиш с него“. Когато късният дъжд се измерва като „поръсване“, Сестра Уайт заявява, че късният дъжд „може да пада върху сърцата навред около нас, но ние няма да го разпознаем, нито да го приемем“.

С това тя посочва една църква, в която има смесица от такива, които разпознават, и други, които не разпознават падането на дъжда. В предишния откъс тя посочва, че когато Бог излее късния дъжд без мярка, това отбелязва момента, когато вече няма смесване на мъдри и неразумни девиси, като заявява: „Когато имаме пълно, всеотдайно посвещение на служенето на Христос, Бог ще признае този факт чрез изливане на Своя Дух без мярка; но това няма да стане, докато най-голямата част от църквата не бъдат съработници с Бога.“

По-голямата част от църквата, или мнозинството от църквата, е представена в Матей двадесет и пета глава като неразумни девиси, защото според Писанието „мнозина“ са призвани, но „малцина“ са избрани. Мъдрите и неразумните биват провиденциално отделени в кризата при среднощния вик, която предшества скоро настъпващия неделен закон. Това отделяне създава народ, който след това може да приеме пълното изливане на Духа в късния дъжд и да стане „народът, който се ражда в един ден“. Тогава коренът Йесеев ще бъде издигнат като знаме и ще изпълни света с плод.

Исаия двадесет и седма глава посочва, че когато късният дъжд започна да се излива „с мярка“, на 11 септември 2001 г., „Ти ще спориш с него“. „С мярка, когато пониква, Ти ще спориш с него.“ Събитието от 11 септември 2001 г. незабавно се превърна в предмет на спор в света и в църквата. И до днес — повече от двадесет години по-късно — все още има възражения срещу това тези събития да се припишат на дело на исляма, а не на някаква форма на глобалистки заговор. Спорът, свързан с настъпването на поръсването на късния дъжд, започна на 11 септември 2001 г., но споровете, които се водят в света, не са „спорът“, който е посочен в пророческото Божие Слово. Спорът е относно предсказания като следващото.

„При един случай, когато бях в Ню Йорк, в нощно видение бях призована да видя сгради, издигащи се етаж след етаж към небето. За тези сгради се даваше уверение, че са огнеупорни, и те бяха построени, за да прославят своите собственици и строители. Все по-високо и по-високо се издигаха тези сгради, и в тях бе използван най-скъпият материал. Онези, на които принадлежаха тези сгради, не си задаваха въпроса: „Как можем най-добре да прославим Бога?“ Господ не беше в мислите им.“

„Помислих си: „О, да можеха онези, които по този начин влагат средствата си, да видят своя път така, както го вижда Бог! Те трупат великолепни сгради, но колко безумни в очите на Владетеля на вселената са техните планове и замисли. Те не изследват с всички сили на сърцето и ума как биха могли да прославят Бога. Изгубили са от поглед това —

първия дълг на човека.““

„Когато тези величествени здания се издигаха, техните собственици ликуваха с честолюбива гордост, че имат пари, които да употребят за угаждане на себе си и за предизвикване завистта на своите съседи. Голяма част от парите, които така вложиха, бе придобита чрез изнудване, чрез смазване на бедните. Те забравиха, че на небето се води отчет за всяка делова сделка; там е записана всяка несправедна уговорка, всяко измамливо деяние. Идва време, когато в своята измама и надменност хората ще достигнат до точка, отвъд която Господ няма да им позволи да преминат, и ще научат, че има предел на дълготърпението на Йехова.“

„Следващата картина, която премина пред мен, беше тревога за пожар. Хора гледаха високите и уж огнеупорни сгради и казваха: „Те са свършено безопасни.“ Но тези сгради бяха погълнати, сякаш бяха направени от смола. Пожарните коли не можеха да сторят нищо, за да спрат разрушението. Пожарникарите не бяха в състояние да използват уредите.“ Свидетелства, том 9, 12, 13.

Църквата на адвентистите непосредствено след 11 септември 2001 г. се стремеше да скрие от света пасаж като този. Как би могло това да не се отнася до град Ню Йорк и до извънредно високите сгради, в които пожарните коли не можеха да спрат последвалите пожари? Как би могъл пасаж като този от писанията, за които църквата на адвентистите изповядва, че са написани от пророчица, да не бъде прогласен от покривите след такова изпълнение?

Появата на поръсването на късния дъжд, което бележи настъпването на пророческия „дебат“, също така разкрива и последния бунт на адвентизма, защото именно там те напълно отхвърлят ясните и прости думи на онази, която определят като пророчицата на остатъка.

„Сатана... непрестанно налага фалшификата — за да отклонява от истината. Най-последната измама на Сатана ще бъде да обезсили свидетелството на Божия Дух. „Където няма видение, людете загиват“ (Притчи 29:18). Сатана ще действа изобретателно, по различни начини и чрез различни средства, за да разклати доверието на Божия остатъчен народ в истинното свидетелство.

„Ще бъде разпалена омраза против Свидетелствата, която е сатанинска. Действията на Сатана ще бъдат насочени към това да разколебаят вярата на църквите в тях, поради следната причина: Сатана не може да има толкова свободен път, за да въведе своите измами и да обвърже душите в своите заблуди, ако предупрежденията, изобличенията и съветите на Божия Дух бъдат взети под внимание.“ Selected Messages, book 1, 48.

Пророческото връзване както на житото, така и на плевелите започна на 11 септември 2001 г. с бунта срещу Духа на пророчеството, който отбеляза завършека на един прогресивен бунт, започнал срещу Библията през 1863 г.

„Ние като народ изповядваме, че притежаваме истината преди всеки друг народ на земята. Тогава нашият живот и характер трябва да бъдат в хармония с такава вяра. Денят е вече непосредствено пред нас, когато праведните ще бъдат вързани като скъпоценно

жито на снопове за небесната житница, докато нечестивите, подобно на плевелите, биват събирани за огъня на последния велик ден. Но житото и плевелите „растат заедно до жетвата“.“ Свидетелства, том 5, 100.

Как би могъл адвентизмът да пренебрегне следния пасаж, който заявява пряко, че когато тези сгради паднат, Откровение осемнадесета глава, от първи до трети стих, ще се изпълни?

„И откъде идва думата, че съм заявила, че Ню Йорк трябва да бъде пометен от приливна вълна? Това никога не съм казвала. Казвала съм, когато гледах как там се издигат големите сгради, етаж след етаж: „Какви ужасни сцени ще настъпят, когато Господ се надигне, за да разтърси страшно земята! Тогава ще се изпълнят думите на Откровение 18:1–3.“ Цялата осемнадесета глава на Откровение е предупреждение за онова, което идва върху земята. Но нямам особена светлина относно това какво ще сполети Ню Йорк, освен че знам, че един ден големите сгради там ще бъдат съборени чрез обръщането и преобръщането на Божията сила. От дадената ми светлина знам, че в света има гибел. Една дума от Господа, едно докосване от Неговата могъща сила — и тези масивни постройки ще паднат. Ще настъпят сцени, чиято ужасяващност не можем да си представим.“ Review and Herald, 5 юли 1906 г.

Въпросът, който разглеждаме тук, не е дали тези пасажии са се изпълнили на 11 септември 2001 година, защото те безусловно се изпълниха; въпросът, който се стремим да разгледаме, е „дебатът“, който щеше да започне по онова време. Дебатът беше относно правилна или неправилна методология. Адвентната църква започна своето отхвърляне на четиринадесетте правила за пророческо тълкуване на Уилям Милър през 1863 година и сега е напреднала дотам, че не можете да закупите книга за библейско изследване, написана от адвентни богослови, която да не е многократно одобрявана от богословите на отстъпилото протестантство и Римокатолицизма. От 1863 до 2001 година, а и до днес, методологията, първоначално представена чрез правилата на Уилям Милър за пророческо тълкуване, беше оставена настрана заради методологията на Римокатолицизма и отстъпилото протестантство. Пророческият „дебат“, който започна, когато Откровение осемнадесета глава, стихове първи до трети, се изпълни, беше относно истинна или лъжлива методология.

Ще продължим разглеждането на „спора“ в двадесет и седма глава на Исаия в следващата статия.

„Ние трябва сами за себе си да знаем какво съставлява християнството, що е истина, що е вярата, която сме приели, кои са библейските правила — правилата, дадени ни от най-висшия авторитет.“ The 1888 Materials, 403.